

Lépcső

A házunk előtti lépcsőn elesett egy pali. Jeges volt a bejárat, de nem annyira, hogy ezt még egyszer megtegye. A harmadik esésnél aztán mormolt valamit, végül lenn maradt. Azt gondoltam, elaludt, ezért leültem a szemközti padkára és rágyújtottam – hagyom öt percet pihenni, mielőtt felsegítem. A harmadik slukk után felemelte a fejét, és hányt egy hatalmasat. Soha nem láttam azelőtt ekkora rókát. Beletette a fejét, köhögött, majd óriásit böfögött, amelytől a tócsa útjára indult a lépcsőn lefelé.

Még jó, hogy nem mentem oda azonnal, engem hányt volna le. Több mint félcigarettányi időm van eldönteni, hogy ezek után segítek-e. Ér-e annyit ennek az embernek az élete, hogy miután felsegítettem és hazakísértem, egész délutános programot csináljak abból, hogy kimosom magam a hányásból? Nem, nem ér annyit. Hozzá sem érek, mentőt hívok és megvárom, amíg elviszik. Valaki fizetést kap azért, hogy hányásban fetrengő embereket ölelgessen. Piszkos munka, amit el kell végezni. És én vajon milyen fizetséget kapok a jó szándékért? Semmit. Sőt, még azt az egy-két percet is ki kell majd fizetnem, ami emiatt pluszban megjelenik a telefonszámlámon. Vagy a mentőt ingyen lehet hívni? Sosem gondolkodtam ezen. Nyilván ingyen van. Úgy lenne normális.

Faszom, nem hívok mentőt. Egy-két óra múlva felébred, hazamegy és holnapra már kutya baja. Nem hiányzik neki a sziréna, a gyomormosás, az orvos lebaszása, a szégyen és a többi kellemetlenség. A tisztességes ember azt hiszi, jót cselekszik, közben meg egy olyan küldi el a háta mögött a kurva anyjába, aki a saját okádékában fetreng. Át tudom lépni a faszit úgy, hogy ne tegyem a lábam a hányásba? Ki tudom nyitni az ajtót a fejtől? Baszki, előtte még a kapukódot is be kéne ütni! Át kell balettoznom magam fölötte, mint orosz

tyúknak a *Hattyúk tavában*, ha azt akarom, hogy tiszta maradjon a cipóm... Bassza meg, a zsemlét elfelejtettem! Visszamegyek érte, közben kigondolom, mi legyen. Jó, hogy itt ez a faszkalap, most a harmadikról jöhetnék vissza a pékségbe.

Már messziről látom: nem kell ide mentő, bazdmeg, már felült a lépcsőn! Ott kuporgott a napfényben aranyló testnedvében, melynek színe aszú, állaga méz, illata három éve romlott savanyú uborka, a szakálláról a cipőjére nyúlik.

– Kérsz egy zsemlét, faszfej?

Nem értem a választ.

– Meg akarsz döglenni?

Nem értem, miért kérdezősködöm. Felnéz rám, ha van is tekintete, az önmagába néz. Néhány másodperc múlva hanyatt vágódik, háta a lében, feje a betonon csattan.

Legalább felitatja kicsit a kabátjával.

– A kurva fejed még mindig útban van az ajtónak!

Rágyújtottam. Ha felhúznám ezt a papírzacskót a kezemre, és a lábánál fogva levonszolnám a lépcsőn... Lehet, hogy végigkoppanna a feje a fokokon, és kétszer annyira fájna neki holnap, mint egyébként, viszont nagy valószínűséggel felébredne, s talán annyi energiát nyerne, hogy magától elindul hazafelé. Levettem a hátizsákom, próbáltam elhelyezni benne a zsemléket úgy, hogy ne nyomódjanak össze, és hogy ne morzsázzák tele túlságosan a táskát, de tudtam, hogy a porszívót már tutira elő kell vennem, amikor fölérek. Felhúztam a zacskót a kezemre, amikor nyílt az ajtó. Az ipse feje csattan, majd egy métert csúszik a jégen. Még jó, hogy a hányás a jégen van, a jég meg a beton felett, mert kurva csúnyán felhorzsolta volna a haverom arcát.

– Jézus, Mária! – szólt az ajtó mögül a hang.

– Vigyázzon, Marika néni, nehogy elcsússzon a hányásban, lehet, hogy egy része már odafagyott!

– Ismeri ezt az embert, Péter? – kérdezte meglapulva az ajtórésben.

– Nem én!

– Miért van a kezén az a zacskó?

– Nincs pénzem kesztyűre – fasznak kérdezősködik annyit, gondoltam.

– Értem. Nem kellene mentőt hívni?

– Már épp készültem.

A zsebembe gyömöszöltem a zacskót, elővettem a telefonom és tárcsáztam. Miközben kicsöngött, arra gondoltam, hogy ez kábé hat-

van forintomba fog kerülni, ha ez a szar szám nem ingyenes, de ha ez a 104 vezetékes szám és nem ingyenes, akkor még többbe, és feleslegesen morzsáztam össze a táskát, és összenyomódnak a zsemlék, meg hogy a porszívó...

– Menjen csak, Marika néni, majd én megvárom a mentőt.

– De hogy menjek ki? Bele kéne lépnem ebbe a... tócsába.

Már majdnem kicsúszott a számon, hogy „akkor maradj ott benn a kurva anyádba”. Bezzeg, ha egy tízezrest látna ez a vén boszorkány egy méterrel a fickó mellett, nem gondolkodna azon, hogy átgázoljon-e a hányás-Niagarán, meg sem fordulna a fejében, hogy esetleg a pénz a fickóhoz tartozik, felkapná és zsebre tenné, vagy talán a szájába tömné, és egyben lenyelné, mint egy mohó varjú a kifli csücskét. Mit tízezres... Gondolkodás nélkül megtenné ő ezt egy százasért is.

– Szóljon a Magdi néninek a negyediken, a héten ő takarítja a lépcsőházat.

– Tudja, Péter, megfájdult a lábam, amikor az urammal tegnap a pincénél dolgoztunk, pár lépcsőfok is olyan, mintha a Golgotára indulnék.

Nagy slukkot szívtam.

– Az isten bassza meg, Marika néni, akkor húzzon innen a dolgára a fájós lábával!

Szerencsére Marika néni annyira felháborodott ezen a mondaton, hogy hallgatott rám. Át akarta ugrani az előtte lévő tócsát, de legnagyobb örömömre épp a közepébe toppant, és felfröccsent a nadrágjára. Szigorúan nézett, én mosolyogtam, aztán elviharzott. Remegett szájával közben motyogott valamit, amiből csak annyit értettem, hogy „te naplopó fattyú”. Nem úgy tűnt, mint akinek fáj a lába.

Óvatosan mentem fel a lépcsőn, nehogy úgy járjak, mint ez a fontoskodó vén tyúk, aki egy nap háromszor is megszámolja a kibaszott lekváros üvegeit a földszinti tárolóban, míg egy gyönyörű napon valaki le nem üti hátulról, és el nem viszi az összeset. Bár talán már akkor szívrohamot kapna, ha három üveg hiányozna.

Szívtam egy utolsó slukkot, a csikket a hányásba dobtam, megvártam, amíg sercege kialszik. Tettem egy balettmozdulatot a haverom fölött, kód, ajtónyitás, majd a mellkasára lépve a lépcsőházba szökkentem. Nem lett *olyan* a gatyám. Miközben a harmadikra baktattam, minden lakás előtt megtöröltem a lábam a lábtörölőben, ahol nem volt, ott az ajtóra húztam egy csikot a cipő szélével, amit végül kinn hagytam az ajtó előtt: később meglátom, hogy kidobom-e vagy

letisztítom. Nem vettem le a kabátot, papucsot húztam, és az erkélyre siettem. A mentő már a ház előtt állt. Három mentős lökdöste a haveromat az autó felé. Fogalmam sincs, hogy ébresztették fel, erről lemaradtam, pedig tanulságos lett volna. A sofőr kinyitotta a hátsó ajtót, és karba tett kézzel várt.

Háromszor esett el a mentőig, utoljára a kukák közé, felborította az egyiket. A mentősök rugdosni kezdték, hol őt találták el, hol csak a szemetet rúgták az arcába, s minden alkalommal csótánynak vagy patkánynak nevezték. Végül önerőből mászott a kocsiba. Fél óra is eltelt, már a harmadik cigimert szívtam, és a mentő még mindig ott állt. Végül sok-sok kicsi, véres papírzacskóval a kezükben szálltak ki, amit a felborult kukába dobtak, a mellette heverő szemetet pedig rásöpörték, mielőtt felállították. Hogy ez nekem nem jutott eszembe... No, de nekik ez a munkájuk. Van, akinek fizetnek a piszkos melóért.

Amikor Ove megismerte Aitanát

Még Ove, a főbérlőnk mesélte el egyszer, hogyan ismerte meg a feleségét. Stockholmba utazott, hogy az éppen esedékes skandináv NATO-tárgyaláson képviselje Norvégiát. Miután kora estére túl voltak a megbeszélésen, néhányan egy közeli bárba mentek sörözni a belvárosban. Elmondása szerint nem lehetett nem észrevenni Aitanát, aki a pultnál ült tarka ruhában, melynek a háta szélesen volt kivágva. Göndör, barna haja a válláig ért, alóla keskeny aranylánc futott le a háta közepéig. Vékony, meztelen karján (akkor még húsz kilóval kevesebb volt) karkötők csúszkáltak föl-le, ahogyan a pohár Guinnessst újra és újra az ajkához emelte. Az arcát ekkor nem látta. A tisztek egy távolabbi asztalhoz mentek, hogy letegyék a kabátjukat, Ove először a pulthoz ment, hogy italt rendeljen magának. Kíváncsi volt a pultnál ülő nő arcára, és nem volt hajlandó még két percet várni, hogy láthassa. Mellé állt, rendelt, s míg az italra várt, köszönt a hölgynek. Aitana vérvörös ajkán hosszabban időzött el a tekintete, ami ezután csak nehezen tudott továbbállni a nő enyhén előreugró arccsontjára, szabályos orrára, mélybarna szemére és magas homlokára. A csapos a pultra tette a sört, Ove fizetett és megjegyezte, hogy már annyira szomjas, hogy összefutott a nyál a szájában.

– Egészségünkre! – mondta Aitanának és koccintottak. – Ove vagyok.

– Egészségünkre! Aitana.

Nagyot kortyoltak, Ove közben lehunyta a szemét és azt gondolta, hogy a lágy sör helyett Aitana kreol bőre simul hozzá a nyelvéhez. Valamivel előbb emelte el a szájától a korsót, mint Aitana, ezért mikor kinyitotta a szemét, még láthatta, ahogyan a nő is ugyanezt teszi, hogy a rúzsolt egy árnyalattal erősebb lesz a pohara szélén, hogy az ajkait enyhén behúzza, diszkréten nyalja le róluk az utolsó kortyhabot.

A többiek még csak most értek a pulthoz, Ovétól és az ismeretlen nőtől távolabb álltak meg, Ove pedig csatlakozott hozzájuk. Miután mindenki megkapta az italát, visszatértek a távoli asztalhoz. Egy órával és pár korsó sörrel később már volt bátorságuk az asztalhoz hívni Aitanát, aki megunt a csapossal a csevegést, és spiccesen készült felvenni a kabátját, hogy hazamenjen. Elfogadta a meghívást, a katonákhoz ült, és berúgott velük. Amikor a következő alkalommal akarta felvenni a kabátját, felállt a székről és elesett. Ove felsegítette és felajánlotta, hogy hazakíséri. A nő bólintott, belekarolt, Ove elbúcsúzott a társaságtól, felkapta a kabátját, és a bárból lassan kitámolyogva taxiba ültek.

A ház elé érve Ove ragaszkodott hozzá, hogy felkísérje Aitanát a lakására, azt mondta, addig nem nyugszik, amíg meg nem bizonyosodott arról, hogy Aitana gond nélkül felkapaszkodott a lépcsőn, és sikeresen kinyitotta az ajtaját. A nő nem ellenkezett. A lakásba érve arra kérte a férfit, hogy segítse le a kabátját, s hogy köszönetképpen fogadjon el egy kávé. Ove bólintott, Aitana pedig a fürdőszoba felé támolygott, s megkérte Ovét, foglaljon helyet a kanapén. Nemsokára hányás hangját hallotta a fürdőből. Úgy negyedóra múlva, amikor már egy ideje csönd volt, megkérdezte, hogy minden rendben van-e, de nem kapott választ. Benyitott, Aitana bugyiban és melltartóban aludt a földön. Ove WC-papírral letörölte az arcát, lehúzta a WC-t, lassan felemelte a nőt és a hálóba vitte, az ágyra tette, leült mellé a fotelba és csodálta a testét. A szétkent rúzszt az állán, a nagy melleit, a kissé megereszkedett hasát, a vékony combját, amelyen helyenként kis kék foltok éktelenkedtek. Lila és fehér színű, csipkés alsóneműjét csak most vette jobban szemügyre, ahogyan azt is, hogy a hátán lelógó aranylánc most a mellei közé került. A fürdő kőpadlóján kevésbé találta vonzónak Aitanát, s ott nem volt alkalma elidőzni a részle-

teken, mert mielőbb szeretett volna megszabadulni a bűztől, ami néhány perc alatt az egész helyiséget fojtogató, szúrós szagú verem-mé változtatta. Most azonban felizgult, tekintete Aitana bugyijának csipkéi mögé akart hatolni, de nem érzett magában annyi erőt, hogy felálljon, odamenjen és levegye róla. Egyre nagyobbakat bölintott, a csipkék határozott szélei foltokká homályosultak, körbeölelték a nő derekát, majd lila-fehér cseppekké váltak, lefolytak a vajszerű lepedőről a padlóra, onnan pedig továbbcsorogtak Ove lábához, aki nézte, hogy lassan körbeveszik a cipője orrát, majd néhány utolsó, hosszú pillantás után elaludt.

Amikor Ove beszorult az asztal alá

Egy grünerlökkai kávézó teraszán ültünk. Verőfényes májusi délelőtt volt, fél tizenegy, a hely nemrég nyithatott. Ove sört rendelt, majd tovább nézegette az itallapot. Megakadt a szeme a whiskyajánlatokon, és azt javasolta, kóstoljunk meg egy ritka fajtát, amelyet most akciós áron kapni. Nem várt a válaszomra, intett a pincérnek, aki nagyjából két perce tehetta le a sörünket az asztalra.

– Melyik whiskyt ajánlod nekünk? Azt szeretném megkóstolni, amelyik véleményed szerint ár-érték arányban a legjobb.

A pincér egy darabig tétovázott, megfontolt választ szeretett volna adni. Bár nem mondhatom, hogy jól ismertem Ovét, a szokásaival már tisztában voltam. Napsütötte szombat délelőtt volt, másnap nem dolgozott, aznap különösen jó kedvében volt, és whiskyakció volt az otthonához közeli kávézóban. Nyilvánvaló volt, hogy végig fogja kóstolni az összes akciós whiskyt, nyilvánvaló volt, hogy nem hagyja majd, hogy a be sem jelentett ötletére nemet mondjak, és nyilvánvaló volt, hogy ennek ellenére ezt meg fogom próbálni. Önélégült mosolyal az arcán hallgatta a pincér érvelését, aki első körben három fajtát javasolt, melyek véleménye szerint a maguk nemében remek választások lennének.

– Fantasztikus! – mondta Ove minden egyes ital bemutatása után, végül kiválasztotta az utolsót. – Kettőt kérünk belőle! – mondta, és feljebb tolta az orrán a napszemüvegét, hátradólt a székében, kezét pedig összekulcsolta és óriási bendőjén pihentette.

– Miért pont ezt választottad, Ove?

– Hallottad a pincért: ez egy „egyhordós” párlat. Az a lényege, hogy az ilyen finomságokat egyetlen hordóból palackozzák, és általában a legjobban sikerült érleléseket éri ez a kiváltság.

– Á, és a másik kettő nem volt ennyire különleges?

– Azoknál még nem figyeltem a sráca.

Felnevettem, de nem hittem Ovénak, szerintem nagyon is jól tudta, mit rendel, bár nála sosem lehet biztosan tudni. Hamarosan jött a whisky: mély aranysárga volt, vaníliás és füstös illatú, koccintottunk, kóstoltunk, erős volt, gyömbérhez hasonlóan karcolta a torkomat. Ove azt mondta, hogy gyerekkorában érzett utójára ehhez hasonló marcipáníz – én semmi ilyesmit nem éreztem az italon –, majd még egyszer ránézett a lapra.

– Tizenhat éves – állapította meg, majd ismét hátradőlt a széken, a zsebébe nyúlt a dobozért, és rágyújtott. Önélégült mosoly ült az arcán.

Szorgolgtam és aprókat kortyoltam a whiskyből, de a szemem sarkából őt figyeltem.

– Ez az asztal nagyon hasonlít ahhoz, amelyik alatt egyszer felébredtem.

– Hogy mi?

– Tizennyolc vagy tizenkilenc éves lehettem, és olyan vékony, mint te. Nem voltam ám én mindig ilyen dagadt... Már nem emlékszem, mit ünnepeltünk. Azt hiszem, a haverom születésnapja volt... Vagy talán az enyém. Nem, biztosan nem az enyém, mert akkor a mi házunkban lettünk volna, de nem a mi házunkban voltunk. Az az asztal sem a mi házunkban volt, különben több emlékem lenne róla. Szóval a lényeg, hogy valahol Stavangerben voltunk. Egy haverom lakásán. És valamit ünnepeltünk és nagyon berúgtunk. Másnap reggel az asztal alatt ébredtem fel. Alacsony asztal volt, kovácsoltvas lábakkal, mint ez.

Ove kissé előredőlt, tapogatni kezdte az asztalt, kissé megemelte, hogy jobban lássa a lábait, majd elengedte, a láb csapódott a betonon, az üveglapján pedig kocogtak a poharak. Felhajtotta a whiskyt, sóhajtott, aztán nagy slukkot szívott a cigarettájából, s az orrán fújta ki a füstöt.

– Annak sokkal kacskaringósabb lábai voltak, és lehet, hogy még ennél is alacsonyabb volt – intett a pincérnek. – Szóval felébredtem az asztal alatt, hason fekve. A karom zsibbadt, mert beleakadt a kacs-

karingókba. Olyan érzés volt, mintha nem is az én karom lenne. Ránéztem, ki akartam húzni a kacskaringók közül, de mozdítani is alig tudtam, ezért gondoltam, megpróbálom a lábammal előretolni magam. Abból kérek két pohárral, amit másodikként ajánlottál! – szolt a pincérnek, mielőtt az asztalunkhoz ért volna, aki bólintott, mosolygott és felemelt hüvelykujjával nyugtázta a rendelést. Ove kortyolt a sörből, és szívott a cigarettából. – Hol is tartottam?

– Ott, hogy megpróbáltál a lábaddal előrekúszni, mert a kezed...

– Ja, ja, megpróbáltam, de bebasztam a fejem. Nem vettem észre, hogy a fejem fölött van az asztalnak a hogyishívják... tartóoszlopa, ami az asztallapot tartja, és amiből végtére is kinőnek a lábak, amikbe meg be van ragadva mindkét karom. Kibaszott szerencsétlen helyzet volt, egy pillanatra még az is eszembe jutott, hogy örökre lebénultam. Mozgatni kezdtem az ujjaimat, hogy valahogy visszacsalogassam beljűk a vért, de az volt a gond, hogy az öklöm magasabban volt, mint minden más testrészem. Időbe telt, de valahogy megoldottam, hogy újra érezzem őket. Miután ez megvolt, kitapogattam a lábak formáit, és végre ki tudtam húzni a kézfejem, majd a könyököm, és táááá! Sikerült. Persze még mindig a kurva asztal alatt voltam, de legalább éreztem végre a karom, éreztem, hogy szabad. Pihentettem egy kicsit magam mellett a szőnyegen, míg el nem múlt a bizsergés. Később iszonyú fejfájás tört rám, ezért lehunytam a szemem, és szerintem visszaaludtam.

A pincér újabb két pohár whiskyt tett az asztalra. Ove elnyomta a cigarettát, kiöblítette a száját néhány korty sörrrel, mintha csak fogmosás után tenné, majd gondolkodás nélkül felhajtotta a whiskyt. Egy ideig a szájában tartotta, miközben nagyot szagolt az üres pohárba, aztán lenyelte.

– Azt meséltem, amikor Aitana elveszett Nairobiban? Hát baszki az mekkora kaland volt! Kenyába kellett mennem, hogy megakadályozzuk, hogy a menekültek papírok nélkül, illegálisan jussanak az ugandai táborokba...

– Hé, Ove, de mégis hogyan jutottál ki az asztal alól?

– Hát végül aztán kimásztam. Egyszer, talán öt évvel ezelőtt történt, megszólalt a telefon a nappaliban. Emlékszem, vasárnap volt.

– Jó – nevettem –, de mégis hogyan másztál ki?

– Hol is tartottam?

– Ott, hogy valahogyan kiszabadítottad a karodat, de akkor fejfájásod támadt és visszaaludtál.

– Nem biztos, hogy visszaaludtam, de valószínű. Aztán amikor kinyitottam a szemem, láttam, hogy valaki ül a kanapén. Emlékeztem rá, hogy nem szabad felemelnem a fejem, ezért csak a szemem sarkából néztem a figurát. Nehezítette a dolgomat, hogy csupán a sziluettjét láttam az asztal üveglapján keresztül. Talán ezért volt olyan rémisztő: az asztal üveglapja teljesen eltorzította az arcát. Hosszú, szőke, kócos haja volt, tincsei az arcába lógtak, de nagyon fura módon... Olyan volt, mintha némelyik tincs beleolvadt volna az arcába. Szemei mintha nem is lettek volna, csak az óriási, üresen tátongó gödrök, a szája meg szétmaszatolt vörös folt.

A pincér épp rendelést vett fel egy asztalnál, amely kiesett Ove látótéréből. Amikor végzett, látványosan felemeltem Ove üres poharát és rámutattam, így jelezve, hogy még egy kört kérünk: nem akartam, hogy Ove megint megakadjon a történetben. A srác ismét mosolyogva emelte fel hüvelykujját és bement. Ove lopva pillantott utána.

– Mondanom sem kell, nem mertem szólni az alaknak, hogy ugyan segítsen már kiszabadulni. Lassan nyomtam magam hátrafelé anélkül, hogy megemeltem volna a karomat vagy a felsőtestemet, a szőnyeg dörzsölte a mellkasomat és a combomat. Akkor vettem észre, hogy csak egy alsógatya van rajtam. Apró mozdulatokkal sikerült hátrakúsznom annyit, hogy az asztal végül már nem volt fölöttem. Egy darabig még feküdtem a földön, nem mertem felállni, a mellbimbóimat pedig kis híján leégette a szőnyeg. A lábaimat magam alá húztam, a homlokomat az alkaromra fektettem és így, domború háttal, mintegy magzatpózban készültem arra, hogy felálljak. Végül nem álltam fel, csak megemeltem a fejemet. Bár ne tettem volna. A kanapén a lány ülve aludt. Lehetetlen lett volna belőni, hogy mennyi idő, éppúgy lehetett húsz, mint ahogy ötven. Fakó haja a szőke és az ősz közötti átmenet volt, amelyben kék tincsek voltak. A kékeket valaki szándékosan – gondolom, valami hajszelével vagy hajvaxot használva – az égnek állította. Csapzott hajának néhány szála pókhálóként tapadt az arcára, az ujjnyi vastag fekete szemfesték a szemöldökcsontjától a járomcsontjáig kenődött, az élénkpiros rúzs körbevette az ajkát, s az egész állat betérítette. Csak egy fehér bugyi volt rajta meg a zöld, cipzárás pulóverem. A cipzár csak félig volt felhúzva, látszott, hogy alatta nem visel semmi mást. Nem bánod, ha megiszom azt a whiskyt, amit még nem kezdte meg?

– Á, úgyis mindjárt itt a következő. – Ahogy ezt kimondtam, már jött is a pincér a következő körrel, ezért Ove végül nem kezdte meg az enyémet.

– Ez most melyik fajta? – fordult Ove a sráchoz.

– Uram, bátorkodtam hozni a harmadik típusból, amit még nem kóstoltak.

– Szép munka! – mosolygott Ove elégedetten, míg a srác összeszedte az üres poharakat, majd rágyújtott.

– Mi lett aztán a lánnyal? – kérdeztem.

– A tököm se tudja. Végül persze feltápáskodtam a földről, a haverjaim szanaszét feküdtek a nappaliban. Üvegek, cigisdobozok, ruhák mindenfelé. Jó nagy kuplerájt csináltunk – röhögött. – Vagy húsz percet töltöttem azzal, hogy megtaláljam a gönceimet, és közben abban reménykedtem, hogy nem feküdtem le a csajjal az éjjel. Na, de ha nem, akkor miért feküdtem az asztal alatt alsógatyában, és miért volt rajta a pulóverem? De ha meg lefeküdtünk, akkor miért nem a hálóban ébredtem? Azért odáig nem fajulhatott a dolog, hogy mindenki szeme láttára dugtunk... De ez már nem derül ki. Miután felöltöztem, megpróbáltam levenni róla a pulóveremet. Kétméteres távolságból is elég visszataszítóan nézett ki, de így testközelből egészen olyan volt, mint valami horrorfilmből előlépett zombi. Lehúztam a cipzárt, és közben próbáltam a fejemet minél távolabb tartani tőle, amikor egy pillanatra kinyitotta vérágas szemeit, rám nézett, de a szemgolyók szinte azonnal újra a szemhéjak mögé fordultak, beletúrt a hajába, aztán ásított egy nagyot, és befordult a kanapé háttámlája felé. A szemgolyóktól, az arctól és az ásítástól felfordult a gyomrom, alkohol és hányás szaga tódult az arcomba, a szája szélét és a fogait megfogta a vörösbor. Öklendeztem és köhögtem néhányat, miközben elfordultam és odébb mentem néhány lépést. Nem ébredt fel rá senki. Egy pillanatra a lányra néztem, ő is aludt. Bár nem láttam teljes egészében a melleit, de a részletek szépnek tűntek. A bátyámtól kaptam azt a pulcsit, azóta sem láttam. De az a kép, ember! Amikor kimásztam az asztal alól, és először ránéztem, meg amikor a pofámba ásított... örökre az emlékezetembe égett.

Ove megborzongott és kortyolt egyet a whiskyből, majd a sörből is.

Egy darabig hallgattunk.

– Nem derült ki, mi történt? Most sem tudod, ki volt a lány?

– Az egyik srác ismerőse. Valami Ingrid vagy Ingvild. Pár nappal később mesélte a haverom, Johann, hogy mi festettük ki ilyen szépre, miután kiütötte magát és elaludt a kanapén.